

یاد جانباختگان قتل عام سال ۶۷ را با تشدید مبارزه بر علیه جمهوری اسلامی پاس داریم!

۱۷ سال پیش در چنین ایامی، رژیم سرکوبگر جمهوری اسلامی یکی از وحشیانه ترین یورشهای خود به جنبش انقلابی مردم تحت ستم و مبارز ما را سازمان داد و در جریان جنایتی توصیف ناپذیر، در عرض مدت کوتاهی هزاران تن از بهترین فرزندان مبارز و آگاه خلقهای ما را در سیاهچالهای خویش از دم تیغ سرکوب و مرگ گذراند. در جریان قتل عام زندانیان سیاسی در سال ۶۷، دژخیمان جمهوری اسلامی نسلی از آگاهترین و پاکترین و فداکارترین زنان و مردان کمونیست و مبارز را به مخوف ترین شیوه ها کشتند، تا جنبش اعتراضی روبه رشد توده ها را سرکوب کرده و تداوم عمر ننگین نظام بحران زده خود پس از پایان جنگ ارتجاعی با عراق را تا چند صبحی دیگر حفظ نمایند. زندانها را از خیل کمونیستها و مبارزین "پاکسازی" کردند تا زمینه برای "بازسازی" یعنی هجوم گسترده تر سرمایه های امپریالیستی بمنظور غارت کارگران و خلقهای تحت ستم آماده گردد.

گرچه قتل عام سال ۶۷ مظهر یکی از وحشیانه ترین جنایات جمهوری اسلامی در سرکوب جنبش انقلابی مردم ماست، اما به رغم تمامی قساوتها و وحشیگری جمهوری اسلامی در این قتل عام، جنبش اعتراضی توده ها خاموش نشد. جای هزاران زندانی سیاسی قتل عام شده در گورهای جمعی بی نام و نشان را نسلی از دانشجویان، کارگران و جوانان پرشور و مبارز با فریادهای رسای "مرگ بر جمهوری اسلامی، زنده باد آزادی" در شهرها و روستاها پر کردند. خون پاک جانباختگان قتل عام ۶۷ و آرمانهای سترگ آزادی خواهانه آنان به مشعلی آگاهی بخش و پرچمی برای تداوم مبارزات نسل جوان مبدل گشت. بیهوده نیست که هر سال در سالگرد این جنایت تاریخی و به رغم تمامی اعمال سرکوبها و ایجاد ارباب توسط مزدوران جمهوری اسلامی، گورهای قربانیان قتل عام سال ۶۷ در گلزار خاوران و در "لعنت آبادهای" دست ساز حکومت در شهرهای مختلف مملو از دسته های گل می گردد و طنین سرود "موجی در موجی می بندد" و "فردای آبی روشن" بر فراز آسمان آنها جاری می گردد.

ما هر سال گرد هم می آیم تا یاد عزیزان از دست رفته مان در جریان این قتل عام وحشیانه، یعنی یاد مادران و پدران، همسران و خواهران و برادران و دوستان و رفقای خود را پاس داریم و نگذاریم که رژیم ضدخلق جمهوری اسلامی علاوه بر پیکرهای پاک آنان، یاد مقاومتها و مبارزات ستایش آمیز و آرمانهای سترگ آنان را نیز در زیر خاک مدفون سازد. اما چرا چنین می کنیم؟ آیا ما صرفاً گروهی مردم مرده پرست هستیم؟ بدون شک نه! چرا که "مردگان" ما "عاشق ترین زندگان" بودند و مرگ آنها پیام آور زندگی بود. آنها زنان و مردان آگاه و قهرمانی بودند که به نابودی ستم برخاستند و در این راه با قلبی پر شور و ایمانی کم نظیر مرگ را آگاهانه پذیرا گشتند تا خونشان نهال آزادی و عدالت اجتماعی را در سرزمین به یغما رفته ما بارور سازد.

اما امروز ۱۷ سال پس از این قتل عام وحشیانه، دژخیمان جمهوری اسلامی به رغم تمامی جنایاتی که در تمام طول سالهای حکومت سرنیزه و شکنجه و اعدام خویش، از جمله در تابستان ۶۷ مرتکب شده اند، از ما و از مردم بجان آمده می خواهند تا تمامی این جنایات مخوف را فراموش کنیم. برخی از این جلادان در حالی که خود از سازماندهندگان و مجریان و مویدان قتل عام سال ۶۷ بوده اند، اکنون که نظام پوسیده شان آماج خشم و کینه توده های معترض قرار گرفته به دست و پا افتاده اند و بیشرمانه در قبح "خشونت" و "انتقام" داستانسرای می کنند. مقاله می نویسند، ۲۴ ساعته تبلیغ می کنند و درست در همان زمانی که نظام دیکتاتوری حاکم، بی وقفه به آزار و اذیت و شکنجه و ترور و کشتار کارگران و خلقهای مشغول است از "دیالوگ" و "مبارزه مصلحانه" و "مبارزه برای اصلاحات" دم می زنند. آنان به این طریق درصدد اند تا بر آتش خشم و نفرت مردم بجان آمده، کارگران گرسنه، زنان مبارز، دانشجویان معترض و خلقهای سرکوب شده و به پا خاسته نظیر خلق کرد و عرب و... و تمامی توده های تحت ستم و برخاسته برای سرنگونی رژیم جنایتکار جمهوری اسلامی لگام زنند. منادیان دروغین "صلح و آشتی"، اکثراً همان جلادان و قصابان امروزی و دیروزی هستند که از جمله در سال ۶۷ نسلی از انقلابیون و مبارزین و جگر گوشگان و عزیزان مردم ما را بیرحمانه به جوخه های اعدام سپردند و یا به کتیف ترین شیوه ها قتل عام کردند. بنابراین اگر ما به عنوان انسانهای متعهد و آزادی خواه کوچکترین مسئولیتی در قبال آن همه خون های پاک و بی گناه ریخته شده توسط رژیم سرکوبگر جمهوری

اسلامی داریم، نباید هیچگاه اجازه دهیم تا این حقیقت یعنی جنایت عظیم جمهوری اسلامی به فراموشی سپرده شود. در نتیجه این وظیفه ماست که هر سال وقتی در سالگرد جان باختن هزاران زندانی سیاسی قهرمان در سال ۶۷ گرد هم می آییم نه تنها یاد این عزیزان فداکار را گرامی داریم، بلکه بر پیام زندگی بخش آنان یعنی مبارزه برای سرنگونی رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی و برقراری یک نظام دموکراتیک و مردمی تاکید کنیم. اگر حقیقتاً می خواهیم که بساط اعدام و شکنجه قتل عام و سرکوب برای همیشه بر افتد، اگر خواستار عدالت اجتماعی، برابری، آزادی و صلح در جامعه مان هستیم قبل از هر چیز باید نظام ضدحلقی ای را بر افکنیم که مولد تمامی این مصائب می باشد. برای نیل به این هدف نیز باید مبارزه بر علیه رژیم سرکوبگر جمهوری اسلامی این حافظ نظام دیکتاتوری حاکم، این عامل قتل و جنایت و سرکوب، این رژیم دار و شکنجه و قاتل هزاران تن از بهترین فرزندان مردم ما را تشدید کنیم. این روح پیام زندگی بخش جانباختگان قتل عام سال ۶۷ و بهترین شیوه بزرگداشت یاد و راه و فداکاری و از خود گذشتگی های توصیف ناپذیر آنهاست.

جاودان باد خاطره تمامی جانباختگان قتل عام سال ۶۷
درود بر تمامی اسرا و زندانیان سیاسی که دلیرانه در برابر شکنجه های قرون وسطایی دژخیمان جمهوری اسلامی
مقاومت می کنند!
سرنگون باد رژیم ضدحلقی جمهوری اسلامی!
زنده باد انقلاب! زنده باد کمونیسم!

با ایمان به پیروزی راهمان
چریکهای فدائی خلق ایران
شهریور ۸۴